

[Kølm-Hansen]

ringens henstilling fra 1978, men unægtelig også på de faktiske, reelle muligheder for at sprede kulindkøbene. Jeg har forstået på udenrigsministeren, at vi vil få lejlighed til at drøfte disse konkrete muligheder i udenrigsudvalget, og vi vil gerne for vort vedkommende deltage konstruktivt i disse drøftelser.

Björn Elmquist (V):

Det er korrekt, som det allerede er nævnt flere gange fra talerstolen her, at dette emne har været behandlet adskillige gange tidligere i folketingssalen. Hvad de generelle og principielle ting angår, skal jeg henvise til det, der tidligere er sagt, ikke mindst fra mit eget partis side, på dette område, og naturligvis slå fast, at venstre som hidtil er en klar modstander af apartheidstyret i Sydafrika.

Hvad kulkøbene angår, er der i bemærkningerne til forslaget anført nogle tal for Danmarks import af kul fra Sydafrika, og de ser ud til at tegne et klart billede af, at elværkerne og elorganisationerne på ingen måde har fulgt folketingets og regeringens tidligere henstillinger. Men hvis nu man graver bare en anelse dybere, så viser det sig, at det ikke kun er i vor import fra Sydafrika, der er sket en stigning, men det er vor totale import af kul, der er steget kolossalt de senere år som følge af den energipolitik, vi fører herhjemme, med omlægning fra olie til kul, og vi har stadig væk en del tøven omkring atomkraften. Vi kan da også se, at importen af kul fra Sydafrika ikke tegner sig for den største andel af den danske kulimport. Som vi hørte udenrigsministeren nævne det før, og som vi også kunne høre det i går fra energiministerens side, så tegner Polen sig for 40 pct. af den samlede danske kulimport, medens det for Sydafrikas vedkommende er 33 pct. af den danske kulimport.

Det er måske for meget forlangt, at disse tal, denne sammenhæng og denne helhed var kommet med i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Det kan være, jeg er for naiv og for optimistisk, når jeg kunne have håbet det, men disse redegørelser dels fra energiministerens i går, dels fra udenrigsministeren her i dag, er jo kommet senere end forslagsstillerens bemærkninger, som foreligger her for os. De ville eller de kunne måske ikke grave tilstrækkelig dybt.

Hvad efterkommelsen af folketingets og regeringens opfordringer til elværkerne og elorganisationerne angår, har vi jo også i energiministerens redegørelse og gentaget her hos udenrigsministeren fået indtryk af, hvad regeringens vurdering af dette spørgsmål er. Jeg skal ikke trætte med lange citater fra redegørelserne, vi har alle sammen haft lejlighed til at sætte os ind i dem og også i det, som energiministerens sagde i går, om, at man nu i enighed med elværkerne nedsætter et kulforsyningsudvalg, der skal opstille et handlingsprogram for kulimporten.

Jeg vil herefter på venstres vegne konkludere, at vi ikke mener, der er behov for dette beslutningsforslag nr. B 15, og jeg kan derfor meddele, at vi fra venstres side af den grund i hvert fald ikke agter at stemme for forslaget.

Kjelgaard (KF):

Som allerede nævnt af de andre ordførere er det ikke første gang, vi behandler det foreliggende beslutningsforslag. Jeg vil henvise til, hvad jeg har sagt ved andre lejligheder – den 26. januar 1979, sp. 5347, den 23. maj 1979, sp. 11559 – og indledningsvis fastslå, at vor holdning til tingene er uændret.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at understrege, at vi i det konservative folkeparti stadig væk er modstandere af apartheid, vi er modstandere af diskrimination. Men jeg vil også understrege, at vi ikke mindsker diskriminationen i andre lande ved at indføre diskrimination i Danmark, ved at diskriminere dansk erhvervsliv. Vi forbedrer ikke menneskerettighederne i andre lande ved at beskytte dem herhjemme i Danmark, og vi giver ikke andre mennesker større frihed ved at indskrænke vores egen frihed, og vi bidrager heller ikke til større afspænding i verden ved at gennemføre den slags beslutninger.

De tal, der er anført i bemærkningerne, tyder på, at der er et enormt behov for sydafrikanske kul, og med den energipolitik, regeringen agter at føre, med endnu større kulforbrug er der absolut ingen grund til at tro, at behovet kan dækkes på anden vis, medmindre vi skal til at grave brunkul igen.

Polen og Rusland og deres opfattelse af menneskerettighederne er det dårligst tænkelige alternativ, ikke mindst efter Afghanistaninvasionen, og i vores situation skal vi